

Da bi naša djeca mogla vidjeti lice Spasitelja

sestra Cheryl C. Lant

nedavno razriješana vrhovna predsjednica Male škole

Naša je sveta odgovornost kao roditelj i vođa ovog naraštaja djece da ih dovedemo Spasitelju.

Prije nekoliko godina podučavala sam skupinu vođa vrtića kako da održe kratku lekciju o evanđelju sasvim maloj djeci. Jedna od vođa držala je u krilu svog malog sina. Držala sam sliku Spasitelja u rukama i pokazujući kako govoriti djeci, počela sam govoriti o Isusu. Maleni dječak je skliznuo s majčinog krila, odgegao do mene, napeto pogledao u sliku i dotaknuo lice. U tom trenutku razgovora upitala sam: »Tko je to?« S osmjehom na licu dijete je odgovorilo: »Isus.«

To dijete nije bio dovoljno staro da kaže i svoje ime, ali on je prepoznao sliku i znao je ime Spasitelja. Dok sam slušala ovaj mili odgovor, pomislila sam na riječi Spasitelja: »Uvijek tražite lice Gospodnje, da u strpljivosti zadobijete duše svoje i život vječni imadnete« (NiS 101:38).

Što znači tražiti lice Spasitelja? Sigurno znači puno više nego samo prepoznati njegovu sliku. Kristov poziv da ga se traži je poziv da se spozna tko je on, što je učinio za nas i što je zatražio da mi napravimo. Doći Kristu i na kraju vidjeti njegovo lice dogodi se samo ako mu se približimo našom vjerom i djelima. Dogodi se kroz doživotno nastojanje da to postignemo. Kako ga, dakle, tražimo u ovom životu da bismo mogli vidjeti njegovo lice u sljedećem?

U 3. Nefiju imamo priču o ljudima koji su uistinu vidjeli lice Spasitelja u ovom životu. I premda ga sada ne možemo vidjeti, možda možemo učiti iz njihovog iskustva. Nakon svoje smrti Spasitelj se pojavio tim ljudima, podučavao ih i blagoslovio ih. A zatim: »Naredi on da mu oni donesu dječicu svoju« (3. Nefi 17:11).

Naša je sveta odgovornost kao roditelja i vođa ovog naraštaja djece dovesti ih Spasitelju kako bi mogli vidjeti njegovo lice kao i lice našeg Oca na Nebesima. Kada to činimo, dovodimo i sebe.

Opet pitanje, kako to učiniti, osobito u svijetu koji je pun prepreka? U 3. Nefiju roditelji su voljeli Gospodina. Oni su bili vjernici. Vjerovali su u čudesa koja je Isus izveo. Voljeli su svoju djecu. Okupili su ih da čuju riječi Gospodina i poslušali su njegovu zapovijed da dovedu djecu k njemu.

Nakon što su doveli djecu, Krist je zatražio od roditelja da kleknu. Onda je za njih napravio ono što je napravio za sve nas. Molio se za njih Ocu i rečeno je da je molitva bila »tako velebna i

čudesna« da je riječi ne mogu opisati (3. Nefi 17:16). Dolaskom Spasitelju i prihvaćanjem njegovog pomirenja ti su roditelji bili ojačani kako bi učinili sve što je potrebno da »donesu« svoju djecu.

Nešto drugo što je Krist zamolio da ti roditelji učine nalazi se u 3. Nefiju 22:13: »Svi će ti sinovi Jahvini biti učenici, i velika će biti sreća djece tvoje.«

I tako, slijedeći vlastito iskustvo sa Spasiteljem, ti su roditelji Nefijci podučavali svoju djecu o njemu. Podučavali su ih da vole Gospodina. Podučavali su ih o njegovom evanđelju. Podučavali su ih kako živjeti to evanđelje. Podučavali su ih tako dobro da su živjeli pravedno i u miru u toj zemlji tijekom 200 godina (vidi 4. Nefi 1:1-22).

Sada, zamolit ću vas da pogledate oko sebe one koje volite. To je ono što je najvažnije - naše obitelji. Posve sam sigurna kako više od svega želite da ta obitelj bude vječno vaša. Priča iz 3. Nefija može nam pomoći da dovedemo našu djecu k njemu jer nam daje obrazac koji možemo slijediti. Prvo, moramo voljeti Gospodina svim svojim srcem i moramo voljeti našu djecu. Drugo, moramo im postati dostojan primjer stalnim traženjem Gospodina i nastojanjem da živimo prema evanđelju. Treće, moramo podučavati našu djecu o evanđelju i kako živjeti njegova naučavanja.

Praćenje ovog obrasca dovođenja djece Spasitelju je proces. Pogledajmo ponovno obrazac. Prvo moramo naučiti kako voljeti Gospodina i naše obitelji. To zahtijeva vrijeme, iskustvo i vjeru. Zahtijeva nesebično služenje. Tada, ako smo ispunjeni ljubavlju Gospodina, možemo voljeti. On može plakati nad onim što činimo, ali on nas voli i uvijek je tu da nam pomogne. Tako moramo naučiti voljeti našu djecu.

Drugo, moramo postati dostojan primjer. To je također proces. Ako želimo da naša djeca dođu Kristu kako bi mogla vidjeti njegovo lice, važno je da ga i mi nastojimo vidjeti. Moramo znati put kako bismo im ga mogli pokazati. Moramo srediti vlastite živote kako bi se djeca mogla ugledati na nas i slijediti nas. Možemo se upitati: »Što moja djeca vide kada me pogledaju u lice? Vide li sliku Spasitelja na mom licu zbog načina kako živim svoj život?«

Zapamtite, nitko od nas neće biti savršeni primjer svojoj djeci, no svi mi možemo postati dostojni roditelji i vođe. Naše nastojanje da budemo dostojni primjer je samo po sebi. Možda ćemo ponekad osjećati kao da ne uspijevamo, no trebamo i dalje pokušavati. S Gospodinom i kroz njega, možemo biti ojačani da postanemo ono što trebamo biti. Možemo učiniti ono što trebamo učiniti.

I treće, imamo proces dovođenja naše djece Spasitelju učeći ih o istinama evanđelja iz Svetih pisama i riječi proroka, i pomažući im da osjećaju i prepoznaju prisustvo Duha. Čak i vrlo mala djeca mogu razumjeti i prihvatiti stvari koje imaju vječnu prirodu. Ona vole Sveta pisma i vole proroka. Ona intuitivno žele biti dobra. Mi smo ti koji trebamo održati otvorenom tu vezu s nebesima. Mi smo ti koji ih trebamo zaštititi od utjecaja koji ih odvlače od Duha. Možemo pronaći pomoć i upute u Svetim pismima. Poslije možemo podučavati našu djecu da tamo sami pronađu svoje odgovore. Možemo našu djecu podučavati o ispravnim načelima i pomoći im primijeniti ta načela u životu. Možemo ih usmjeriti prema Duhu, tako da oni mogu dobiti svoje vlastito svjedočanstvo o istinama koje uče. Možemo im pomoći da pronađu radost u življenju evanđelja. To će izgraditi čvrst temelj vjere i poslušnosti u njihovom životu koji će ih ojačati.

No sve ovo nije lako. Priča o Nefijcima kaže da su te obitelji imale 200 godina mira. No to je sigurno zahtijevalo velik trud. Potrebno je puno rada i strpljivosti i vjere, no ništa nije važnije ili vrednije od toga. A Gospodin će nam pomoći, jer on voli ovu djecu čak i više od nas. Voli ih i blagoslovit će ih.

Sjetit ćete se da je on blagoslovio Nefijsku djecu, pojedinačno, i moleći se za njih (vidi 3. Nefi 17:14-17, 21). Zatim, »on progovori mnoštvu i kaza im: Pogledajte mališane svoje.

I kako oni gledahu, upraviše oči prema nebu, i vidješe nebesa otvorena, i vidješe anđele kako silaze s neba kao da su posred ognja. I oni silažahu i opkoliše one mališane, a oni bijahu okruženi ognjem. I anđeli im posluživahu« (3. Nefi 17:23-24).

Kako naša djeca mogu danas doživjeti takve blagoslove? Starješina M. Russell Ballard je rekao: »Jasno je da je onima od nas kojima su povjerena dragocjena djeca dano sveto, plemenito upravnništvo, jer smo mi ti koje je Bog odredio da okružimo današnju djecu ljubavlju te ognjem vjere i razumijevanjem toga tko su« (»Behold Your Little Ones«, *Tambuli*, listopad 1994, 40).

Braćo i sestre, mi smo anđeli koje je Nebeski Otac poslao danas da blagoslove djecu, i možemo im pomoći da jednog dana vide lice Spasitelja dok ih podučavamo o načelima evanđelja i ispunjavamo svoje domove radošću življenja tih načela. Zajedno ga možemo upoznati. Možemo osjetiti njegovu ljubav i blagoslove. I kroz njega se možemo vratiti u nazočnost Oca. To činimo kada smo spremni biti poslušni, vjerni i marljivi dok slijedimo njegova učenja.

»Zaista, ovako govori Gospod, dogodit će se: Svatko tko se okani grijeha svojih i dođe k meni, i ime moje prizove, i poslušna glas moj, i obdržava zapovijedi moje, moje će lice vidjeti i znati da sam to ja« (NiS 93:1).

Braćo i sestre, znam da Bog živi, da je Isus Krist njegov Sin, naš Spasitelj i Otkupitelj. On nas je pozvao da dođemo k njemu i zapovjedio nam je da dovedemo našu djecu kako bismo zajedno mogli vidjeti njegovo lice i živjeti vječno s njim i s našim Ocem na Nebu. Moja je molitva da svi možemo raditi kako bismo primili ovaj veliki blagoslov, u ime Isusa Krista. Amen.